

Sygn. akt I C 2841/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2018 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa L. J.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda L. J. kwotę 5.359,80 zł (pięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt dziewięć 80/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 19 września 2016 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.717 zł (tysiąc siedemset siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 900 zł tytułem zastępstwa procesowego;

IV nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie) kwotę 141,44 zł (sto czterdzieści jeden 44/100) tytułem zwrotu kosztów procesu-wynagrodzenia biegłego tymczasowo poniesionego przez Skarb Państwa.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt: I C 2841/16

UZASADNIENIE

Powód L. J. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (19 września 2016r.) do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do niego pojazdu marki (...) w wyniku kolizji z dnia 4 lipca 2016r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego łączną kwotę 1.575,20 zł. Zdaniem powoda kwota ta była zaniżona. Powód dochodzi dalszych kosztów naprawy pojazdu i kwoty 650 zł stanowiącej równowartość poniesionych na sporządzenie prywatnej ekspertyzy technicznej kosztów.

Pozwany (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 1.575,20 zł netto. Pozwany zakwestionował też wysokość wyliczonych przez powoda kosztów naprawy pojazdu jako zawyżony, a złożoną prywatną ekspertyzę uznał za nieprawidłową. Wskazał, że skoro pojazd powoda został naprawiony, jego szkoda jest równa wysokości poniesionych kosztów.

Pozwany zakwestionował również żądanie zasądzenia kosztów prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powoda jako zbędnej, nie stanowiącej dowodu w sprawie. Nadto koszty jej sporządzenia nie są normalnym następstwem kolizji, za którą ponosi odpowiedzialność sprawca i ubezpieczyciel.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 lipca 2016 r. doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzony został 15-letni pojazd powoda marki (...). Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

(bezsporne, akta szkody – k. 29)

Do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego niezbędna była częściowa wymiana uszkodzonej strefy zabudowy. Naprawa pojazdu powoda wiązałaby się z poniesieniem kosztów w wysokości 5.920 zł netto - 7.281,60 zł brutto, przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztatach blacharsko-lakierniczych na poziomie 110-120 zł.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki pojazdowej, mgr J. B. – k. 44-48, opinia uzupełniająca – k. 71-73)

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 1.575,20 zł netto na mocy decyzji z dnia 12 sierpnia 2016r., odmawiając przyznania odszkodowania w kwocie wyższej, pomimo przedłożenia pozwanemu kosztorysu sporządzonego przez niezależnego rzeczoznawcę.

Za sporządzenie prywatnej ekspertyzy powód zapłacił 650 zł.

(bezsporne; akta szkody – k. 29, prywatny kosztorys – k. 9-10, faktura VAT – k. 11, kosztorys pozwanego – k. 7, decyzja z dn. 12.08.2016r. – k. 8)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu. W celu uzyskania wiadomości specjalnych Sąd dopuścił także dowód z opinii biegłego, mgr inż. J. B.. Opinia ta była kwestionowana przez powoda, jednakże na skutek sporządzenia przez biegłego alternatywnej opinii uzupełniającej, żadna ze stron nie zgłaszała zastrzeżeń.

Wskazać należy, że pozwany co do zasady nie kwestionował swej odpowiedzialności za likwidację szkody, twierdził jedynie, iż wypłacona w toku postępowania likwidacyjnego kwota całkowicie czyniła zadość roszczeniom powoda.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość

odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z opinii biegłego całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 5.920 zł netto - 7.281,60 zł brutto, z zastosowaniem średniej stawki za roboczogodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztacie w wysokości 110-120 zł netto.

Biorąc pod uwagę fakt, że powód nie posiadał wiedzy specjalnej pozwalającej na zweryfikowanie wysokości należnego mu odszkodowania, w ocenie Sądu zasadnym było zwrócenie się przez niego do rzeczoznawcy, który wypowiedział się w kwestii wysokości szkody. Zdaniem Sądu poniesiony przez powoda koszt sporządzenia prywatnego kosztorysu (650 zł) stanowi szkodę w myśl art. art. 361§2 k.c.

W podobnej sprawie zajął również stanowisko Sąd Najwyższy, który w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. III CZP 24/2004 wyraził pogląd, że „Odszkodowanie, przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego.” W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc) (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 września 1975 r., I CR 505/75, LexPolonica nr 319344).

Niewątpliwie uzasadnione było zweryfikowanie twierdzeń pozwanego o wysokości szkody prywatnym kosztorysem. Odmienne postępowanie mogłoby narazić powoda na koszty procesu, a brak podstaw, żeby wymagać od powoda, aby sam sporządził kosztorys. Wynagrodzenia za sporządzenie kosztorysu nie sposób uznać za wygórowane w szczególności w zestawieniu z kosztami opinii biegłego. W oczywisty sposób działania pozwanego – polegające na przedstawianiu zaniżonych wyliczeń – zwiększały szkodę powoda poprzez nienależyte przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego, co uzasadnia naprawienie jej przez pozwanego również w tym zakresie.

Ponieważ pozwany dotychczas wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 1.575,20 zł, niezlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 5.359,80 zł (4.709,80 zł + 650 zł). Z uwagi na fakt, że powód wnosił o zasądzenie kwoty w sumie 6.000 zł, w pozostałym zakresie powództwo należało oddalić (pkt. II wyroku).

Tym samym na podstawie ww. przepisów należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 5.359,80 zł (pkt I wyroku).

O odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia jego wniesienia (19 września 2016r.). Powód zażądał zasądzenia odsetek od daty późniejszej niż to wynika z przepisów art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) oraz art. 455k.c.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 100 k.p.c. W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie

należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Ponieważ roszczenie powoda zostało oddalone jedynie w niewielkim stopniu, należało na jego rzecz zasądzić koszty procesu w pełnej wysokości, o czym orzeczono jak w pkt. III wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2014 r., poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 100 k.p.c. Wydatki związane z opinią biegłego wyniosły łącznie 1.141,44 zł. Strony uiściły zaliczki w wysokości po 500 zł, które zostały wykorzystane w całości. Pozostała kwota 141,44 zł została tymczasowo wypłacona ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Olsztynie. Wobec wyniku procesu Sąd nakazał ściągnięcie wspomnianej kwoty od pozwanego, jak w pkt IV wyroku.

/-/ SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz